ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Δεκεμβρίου 1987 *

Στην υπόθεση 315/85,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον κύριο νομικό σύμβουλό της Henri Étienne και το νομικό σύμβουλό της Δημήτριο Γκουλούση, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Κοινωνικών Ασφαλίσεων Benny Berg, ο οποίος εκπροσωπείται από τον Georges Schroeder, διευθυντή της Γενικής Επιθεωρήσεως Κοινωνικών Ασφαλίσεων, επικουρούμενο από τον Nicolas Decker, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 16, avenue Marie-Thérèse, ο οποίος έχει διοριστεί και αντίκλητος,

καθού,

υποστηριζόμενου από:

1) **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον G. Guillaume, διευθυντή νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γαλλική πρεσβεία, 2, rue Bertholet,

2) **Ηνωμένο Βασίλειο**, εκπροσωπούμενο από τον Brian McHenry, του Treasury Solicitor' s Department, Queen Anne's Chambers, Λονδίνο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη βρετανική πρεσβεία, 28, boulevard Royal,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, επειδή αρνείται στους υπαλλήλους των Κοινοτήτων το δικαίωμα να επιλέξουν σε όλες τις περιπτώσεις τη μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

σύμφωνα με τον κανονισμό 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 108) (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, O. Due και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, K. Bahlmann, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 19ης Φεβρουαρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Ιουλίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Οκτωβρίου 1985, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, επειδή αρνείται στους υπαλλήλους των Κοινοτήτων το δικαίωμα να επιλέγουν σε όλες τις περιπτώσεις τη μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, όπως προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 108) (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως).

2 Το εν λόγω άρθρο 11, παράγραφος 2, έχει ως εξής:

« Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό ή σε επιχείρηση έχει την ευχέρεια, κατά το χρόνο της μονιμοποιήσεώς του, να καταβάλει στις Κοινότητες:

— είτε το στατιστικό [ασφαλιστικό] ισοδύναμο των δικαιωμάτων επί της συντάξεως αρχαιότητας [γήρατος] που είχε αποκτήσει στη διοίκηση, τον εθνικό ή διεθνή οργανισμό ή την επιχείρηση, όπου υπαγόταν,

— είτε το κατ' αποκοπή ποσό της εξαγοράς [τα επιστρεφόμενα ποσά των συνταξιοδοτικών εισφορών] που του οφείλεται από το ταμείο συντάξεως αυτής της διοικήσεως, του οργανισμού ή της επιχειρήσεως κατά το χρόνο της αποχωρήσεώς του.

Σε παρόμοια περίπτωση, το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό μονιμοποιήσεως, τον αριθμό των συνταξίμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το καθεστώς που τον διέπει, δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας, βάσει του ποσού του στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπή ποσού της εξαγοράς ».

3 Ο νόμος του Λουξεμβούργου της 16ης Δεκεμβρίου 1963 περί συντονισμού των συνταξιοδοτικών συστημάτων, όπως τροποποιήθηκε με το νόμο της 14ης Μαρτίου 1979 και το νόμο της 23ης Μαΐου 1984, προβλέπει στο άρθρο 18, όσον αφορά τη μεταγενέστερη υπαγωγή σε συνταξιοδοτικό σύστημα που βασίζεται στην καταβολή ασφαλιστικών εισφορών και σε σύστημα που δεν βασίζεται στην καταβολή αυτή, τα εξής:

« 1) Όταν ο υπαγόμενος σε σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών μεταπηδά σε σύστημα που δεν βασίζεται στην καταβολή εισφορών, οι εισφορές που καταβλήθηκαν για τις περιόδους υπαγωγής στο πρώτο σύστημα και θα ληφθούν υπόψη από το δεύτερο σύστημα μεταφέρονται στον ασφαλιστικό φορέα που θα φέρει τη σχετική οικονομική επιβάρυνση.

2) ...

3) Όταν ο υπαγόμενος σε λουξεμβουργιανό συνταξιοδοτικό σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών μεταπηδά σε συνταξιοδοτικό σύστημα διεθνούς οργανισμού που προβλέπει την εξαγορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν πριν από τη μονιμοποίησή του στο διεθνή αυτό οργανισμό, οι εισφορές που καταβλήθηκαν στο λουξεμβουργιανό συνταξιοδοτικό σύστημα μεταφέρονται κατόπιν

αιτήσεως του ενδιαφερομένου στο συνταξιοδοτικό σύστημα του διεθνούς οργανισμού εντόκως, με ανατοκισμό και ετήσιο επιτόκιο 4 % από τις 31 Δεκεμβρίου κάθε έτους υπαγωγής στο συνταξιοδοτικό σύστημα.

4) Η αίτηση υποβάλλεται εντός αποκλειστικής προθεσμίας ενός έτους από τη μονιμοποίηση.

5) ... »

4 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δίνει στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που προέρχονται από τον ιδιωτικό τομέα και υπάγονταν σε συνταξιοδοτικό σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών το δικαίωμα να επιλέγουν σε όλες τις περιπτώσεις τη μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων και ότι η λουξεμβουργιανή νομοθεσία δεν προβλέπει τη δυνατότητα αυτή, προέβη με έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1984 σε όχληση της κυβερνήσεως του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ.

5 Επειδή η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου δεν αναγνώρισε την παράβαση που της καταλόγιζε η Επιτροπή, η Επιτροπή της απέστειλε στις 30 Απριλίου 1985 αιτιολογημένη γνώμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ. Επειδή η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου δεν απάντησε στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή.

6 Με Διατάξεις της 29ης Απριλίου 1986 το Δικαστήριο επέτρεψε στη Γαλλική Δημοκρατία και στο Ηνωμένο Βασίλειο να παρέμβουν υπέρ του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

7 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, το νομικό πλαίσιο και τα αιτήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

8 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, να προβλέψουν νομοθετικά όχι μόνο τη μεταφορά των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών αλλά και τη μεταφορά του ασφαλιστικού ισο-

δυνάμου, δεδομένου ότι η τελευταία αυτή μέθοδος υπολογισμού αποτελεί τον κανόνα, ενώ η πρώτη χρησιμοποιείται δευτερευόντως και μόνο. Μόνο η μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου δίνει στον υπάλληλο τη δυνατότητα να μεταφέρει στο κοινοτικό σύστημα όλα τα δικαιώματα που έχει αποκτήσει στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

9 Η Επιτροπή τονίζει, δεύτερον, ότι η επίμαχη εθνική νομοθεσία θέτει τους λουξεμβούργιους ασφαλισμένους που εισέρχονται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων προερχόμενοι από σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τους ίδιους αυτούς ασφαλισμένους που εισέρχονται στην υπηρεσία του λουξεμβουργιανού δημοσίου, αφού η εθνική νομοθεσία επιτρέπει στην τελευταία αυτή περίπτωση τη διατήρηση των δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο βασιζόμενο σε εισφορές σύστημα καθώς και τη συνέχιση της σταδιοδρομίας υπό τη νέα ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου.

10 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι σε κάθε συνταξιοδοτικό δικαίωμα, είτε είναι κεκτημένο είτε είναι δυνητικό, αντιστοιχεί ένα ασφαλιστικό ισοδύναμο που μπορεί να υπολογιστεί σε όλα τα συνταξιοδοτικά συστήματα. Το ασφαλιστικό ισοδύναμο αποτελεί τη μόνη τεχνική για τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που καθιστά δυνατή, ανεξαρτήτως των ιδιαιτεροτήτων των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, τη διατήρηση ακεραίων των δικαιωμάτων που έχουν αποκτηθεί σε άλλο σύστημα.

11 Κατά την Επιτροπή, η μη ύπαρξη της δυνατότητας μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου θα μπορούσε να έχει αρνητικές επιπτώσεις επί των δυνατοτήτων των κοινοτικών οργάνων να προσλαμβάνουν υπαλλήλους που να προέρχονται από εθνικά συνταξιοδοτικά συστήματα στα οποία δεν προβλέπεται ο τρόπος αυτός υπολογισμού. Οι επιπτώσεις αυτές είναι αντίθετες προς τους στόχους του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και συνιστούν άνιση μεταχείριση μεταξύ των υπαλλήλων των Κοινοτήτων.

12 Τέλος η Επιτροπή θεωρεί ότι η κατ' αποκοπήν εξαγορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που προβλέπει η λουξεμβουργιανή νομοθεσία δεν λαμβάνει υπόψη το τμήμα των εισφορών που καταβάλλει το δημόσιο. Έτσι, η μέθοδος μεταφοράς αυτή δεν είναι ανάλογη προς τα κεκτημένα δικαιώματα και αποβαίνει εις βάρος των ασφαλισμένων που υπάγονται σε σύστημα που βασίζεται σε εισφορές.

13 Η κυβέρνηση του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου θεωρεί ότι η δυνατότητα που δίνει στους υπαλλήλους των Κοινοτήτων το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αφορά απλώς τη δυνατότητα μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχουν αποκτηθεί κατά τη διάρκεια της υπαγωγής σε ένα εθνικό σύστημα. Υποστηρίζει δε ότι η διάταξη αυτή δεν δίνει στους υπαλλήλους των Κοινοτήτων δικαίωμα επιλογής μεταξύ των δύο τρόπων μεταφοράς που προβλέπει.

14 Η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου ισχυρίζεται επιπλέον ότι για τους ασφαλισμένους που υπάγονταν σε σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών δεν υπήρχε ποτέ δυνατότητα επιλογής του ασφαλιστικού ισοδυνάμου. Πράγματι, στο δίκαιο του Λουξεμβούργου δεν απαντά η δυνατότητα μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχουν αποκτηθεί στο πλαίσιο συστήματος βασιζόμενου στην καταβολή εισφορών μέσω της μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου, που είναι ασυμβίβαστο με το σύστημα αυτό.

15 Η γαλλική και η βρετανική κυβέρνηση θεωρούν επίσης ότι τα επιχειρήματα της Επιτροπής δεν λαμβάνουν υπόψη τις διαφορές των εθνικών συνταξιοδοτικών συστημάτων, αφού λόγω των ιδιαιτεροτήτων ορισμένων συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως η έννοια του ασφαλιστικού ισοδυνάμου δεν έχει αντικείμενο. Για τα συνταξιοδοτικά συστήματα που βασίζονται στην καταβολή εισφορών η μόνη μέθοδος για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων από ένα σύστημα σε άλλο είναι η κατ' αποκοπήν επιστροφή των συνταξιοδοτικών εισφορών.

16 Οι κυβερνήσεις αυτές παρατηρούν επίσης ότι πουθενά δεν υπάρχει ορισμός των « κεκτημένων δικαιωμάτων », υπό την έννοια που αναφέρονται εν προκειμένω, και ισχυρίζονται ότι συνεπώς δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι το ασφαλιστικό ισοδύναμο πρέπει να προβλέπεται σε όλες τις περιπτώσεις προκειμένου να καθίσταται δυνατή η μεταφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα των δικαιωμάτων που έχουν αποκτηθεί κατά την υπαγωγή σε εθνικό σύστημα.

17 Όσον αφορά το ζήτημα αν το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως υποχρεώνει τα κράτη μέλη να προβλέπουν υπέρ των υπαλλήλων των Κοινοτήτων τη δυνατότητα να επιλέγουν σε όλες τις περιπτώσεις τη μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους, πρέπει καταρχάς να υπενθυμιστεί ότι το Δικαστήριο με την απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1981 (Επιτροπή κατά Βελγίου, υπόθ. 137/80, Συλλογή σ. 2393) τόνισε ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, θεσπίζοντας ένα σύστημα μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, αποβλέπει στο να διευκολύνει

την κίνηση από εθνικές θέσεις, δημόσιες ή ιδιωτικές, προς την κοινοτική διοίκηση και στο να διασφαλίσει με τον τρόπο αυτό για τις Κοινότητες τις καλύτερες δυνατότητες επιλογής ειδικευμένου προσωπικού που να έχει ήδη την κατάλληλη επαγγελματική πείρα.

18 Στην απόφαση εκείνη το Δικαστήριο τόνισε ειδικότερα ότι η κίνηση προς την κοινοτική διοίκηση πρέπει να διευκολύνεται από μηχανισμούς που να εξασφαλίζουν ότι τα κεκτημένα από τους κοινοτικούς υπαλλήλους στα ίδια τα κράτη τους δικαιώματα, παρά τον ενδεχομένως περιορισμένο ή και υπό αίρεση ή μελλοντικό χαρακτήρα τους ή την ανεπάρκειά τους για να καταστήσουν δυνατή την άμεση απονομή συντάξεως, θα μπορούν να διαφυλαχθούν προς όφελος του υπαλλήλου και να ληφθούν υπόψη από το συνταξιοδοτικό σύστημα στο οποίο θα υπάγεται ο ενδιαφερόμενος κατά το πέρας της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας, εν προκειμένω το κοινοτικό σύστημα.

19 Ενόψει των στόχων αυτών του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, τα κράτη μέλη οφείλουν συνεπώς να προβλέψουν τα συγκεκριμένα μέσα με τα οποία οι υπάλληλοι των Κοινοτήτων θα μπορούν να ασκούν το δικαίωμά τους να μεταφέρουν προς το συνταξιοδοτικό σύστημα των Κοινοτήτων τα δικαιώματα που έχουν αποκτήσει κατά τη διάρκεια της υπαγωγής τους σε εθνικά συστήματα.

20 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η κατ' αποκοπήν επιστροφή των ασφαλιστικών εισφορών έχει παρεπόμενο μόνο χαρακτήρα σε σχέση προς το ασφαλιστικό ισοδύναμο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ούτε από το κείμενο της διατάξεως αυτής ούτε από τους στόχους της, οι οποίοι περιγράφηκαν παραπάνω, προκύπτει ότι η μία από τις δύο μεθόδους υπολογισμού έχει προτεραιότητα έναντι της άλλης. Πράγματι, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1986 (Soma κατά Επιτροπής, υπόθ. 171/84, Συλλογή 1986, σ. 173), ο βασικός στόχος του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι να εξασφαλίσει τη μετάβαση από τα εθνικά συστήματα ασφαλίσεως στο κοινοτικό σύστημα με μία από τις δύο μορφές που αναφέρει.

21 Στο σημείο αυτό πρέπει να προστεθεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν προϋποθέτει τη συμφωνία των εθνικών συνταξιοδοτικών συστημάτων προκειμένου να καθίσταται πάντοτε δυνατή η μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου. Ο κοινοτικός νομοθέτης δεν απέβλεπε στην εναρμόνιση των διατάξεων των εθνικών δικαίων ως προς τις συντάξεις των δημοσίων και ιδιωτικών υπαλλήλων, οι οποίες είναι, όπως φάνηκε σαφώς κατά τη διαδικασία, ιδιαίτερα πολύμορφες και πολύπλοκες.

22 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται, προκειμένου να εκπληρώσουν την ανωτέρω υποχρέωση, να δίνουν στους υπαλλήλους των Κοινοτήτων τη δυνατότητα επιλογής μεταξύ της μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου και της μεταφοράς των επιστρεφομένων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών.

23 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η ερμηνεία αυτή θα προκαλούσε ανισότητες στη μεταχείριση των κοινοτικών υπαλλήλων που προέρχονται από διαφορετικά συνταξιοδοτικά συστήματα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η ύπαρξη ορισμένων διαφορών μεταξύ των μεταφερομένων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων δεν οφείλεται στο κοινοτικό δίκαιο, αλλά απορρέει αποκλειστικά και μόνο από τις διαφορές μεταξύ των εθνικών συστημάτων υπό τα οποία γεννήθηκαν τα δικαιώματα αυτά. Η άποψη αυτή της Επιτροπής δεν μπορεί επομένως να γίνει δεκτή.

24 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα της Επιτροπής, ότι δηλαδή λόγω της νομοθεσίας του Λουξεμβούργου τίθενται σε μειονεκτική θέση οι ασφαλισμένοι που εισέρχονται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων προερχόμενοι από σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στις περιπτώσεις στις οποίες οι διατάξεις του εθνικού δικαίου αναγνωρίζουν τη μέθοδο του ασφαλιστικού ισοδυνάμου για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς ένα άλλο εθνικό σύστημα, η ίδια δυνατότητα πρέπει να προβλέπεται και για τη μεταφορά των δικαιωμάτων των κοινοτικών υπαλλήλων. Αν υπήρχε διαφορετική μεταχείριση, αυτό θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις επί των προσλήψεων υπηκόων των κρατών αυτών από τις Κοινότητες και θα αντέβαινε προς το σκοπό του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

25 Από την άποψη αυτή όμως διαπιστώνεται ότι η νομοθεσία του Λουξεμβούργου δεν προβλέπει σε καμία περίπτωση τη δυνατότητα των υπαγομένων σε σύστημα βασιζόμενο στην καταβολή εισφορών να μεταφέρουν προς ένα άλλο λουξεμβουργιανό σύστημα το ασφαλιστικό ισοδύναμο των δικαιωμάτων τους, όπως έχει οριστεί με την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1982 (Caisse de pension des employés privés κατά Léon Bodson, υπόθ. 212/81, Συλλογή 1982, σ. 1019). Επομένως, δεν έχει σημασία το γεγονός ότι για την επιστροφή των συνταξιοδοτικών εισφορών, όπως προβλέπεται από τις διατάξεις του εθνικού δικαίου, δεν λαμβάνονται υπόψη οι εισφορές που έχει καταβάλει το δημόσιο. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το δεύτερο επιχείρημα της Επιτροπής.

26 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή λόγω παραβάσεως που άσκησε η Επιτροπή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων των παρεμβάντων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων των παρεμβάντων.

Mackenzie Stuart Bosco Due Rodríguez Iglesias

Koopmans Bahlmann Joliet O'Higgins Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Δεκεμβρίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart